

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **P. D. O.**, narozen dne X
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
pobytem na území republiky X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016 č. j. MV-182033-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 17. 3. 2016 u Městského soudu v Praze podal blanketní žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaný“) ze dne 9. 3. 2016 č. j. MV-182033-4/SO-2015, kterým byl změněn II. výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 9. 2015, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

OAM-2444-39/ZR-2013, tak, že žalobci byl udělen výjezdní příkaz platný po dobu 30 dní ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a v ostatním bylo rozhodnutí potvrzeno. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

2. Poté, co byl žalobce soudem dne 24. 3. 2016 pod č. j. 3 A 45/2016-9 vyzván, aby žalobu v soudem poskytnuté lhůtě doplnil, v podání doručeném soudu dne 19. 4. 2016 žalobce namítá nezákonnost, resp. nicotnost, napadeného rozhodnutí. Žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za přiměřené okolnostem případu, jelikož došlo ke změně skutkového stavu věci. Kromě stávajících čtyř dětí se žalobci dne 21. 9. 2013 narodila další dcera, která má být svěřena do pěstounské péče. Řízení o zbavení rodičovské odpovědnosti žalobce jako otce vede Okresní soud Praha – východ pod sp. zn. 30 P 597/2015. Žalobce se svěřením dcery do pěstounské péče nesouhlasí, na své děti přispívá každý měsíc.
3. Žalobce souhlasí se žalovaným, že si sice může požádat o jiný druh pobytového oprávnění na území České republiky, ale namítá, že nemá zaručeno, že je získá, jelikož má stanovenou lhůtu k vycestování, i s ohledem na svou předchozí trestní minulost.
4. Žalobce dále souhlasí se žalovaným, že oba rodiče dítěte nemusí žít na území jednoho státu. Za pravděpodobné však nepovažuje, že v daném případě by ke kontaktu s ohledem na vzdálenost mezi Českou republikou a Nigérií mohlo docházet.
5. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za špatně vydané, protože na str. 4 žalovaný uvádí, že „*nic nebrání vykonávat obdobnou práci i na Ukrajině*“. Podle žalobce při rozhodování ve věci pobytu došlo k záměně území Ukrajiny a Nigérie. Na podporu svých tvrzení k žalobě žalobce připojil špatně čitelnou kopii ručně psaných poznámek a kopie osmi poštovních poukázek ve prospěch J. B. za období 07/2015-11/2015, 01/2016 a 03/2016-04/2016 po částkách 1 000 Kč nebo 2 000 Kč.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 5. 2016 považuje vazby žalobce na území republiky za formální. Vychází ze zprávy Úřadu městské části Praha 3, odboru sociálních věcí, ze dne 22. 6. 2015, že žalobce se na výchově dětí nepodílel a jejich matka se u soudu domáhá popření žalobcova otcovství. Shodné platí i pro nejmladší zmiňovanou dceru. Žalovaný považuje nynější tvrzení žalobce o styku s dětmi za účelové, jelikož údajné obnovení styků v době zrušení uvedeného povolení, se jeví jako značně neupřímné. Zdůrazňuje, že žalobce po celou dobu správního řízení neprokázal, že by s dětmi navázal kontakt. Ani v odvolání žalobce nenavrl k tomuto tvrzení žádné důkazy.
7. Žalovaný konstatuje, že žalobce si může požádat o jiný druh pobytového oprávnění, výsledek správního řízení nelze předjímat. Pro pouhou existenci domněnky, že žalobce může mít možná problémy se získáním nižšího pobytového statusu, to neznamená, že žalobci není možné zrušit nejvyšší typ pobytového oprávnění na území republiky. Akceptací takového názoru by se v zásadě z § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců učinila v praxi neaplikovatelná právní norma, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Podle žalovaného se žalobce na území republiky opakovaně dopustil závažné trestné činnosti, v návaznosti na ni byly podmínky pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu splněny. Žalobce si zásah do svého soukromého života způsobil sám svým opakovaným protiprávním jednáním a případné problémy se získáním nižšího pobytového statusu nesvědčí o nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Podle žalovaného se žalobce o své děti dříve nezajímal. Jeho případné vycestování tak nezpůsobí přetrhání kontaktů s nimi, neboť jejich kontakt od počátku neexistoval. Tvzení, že žalobce se aktuálně o své děti zajímá, žalovaný považuje za nevěrohodné, nadto je žalobce ničím nedoložil.
9. K žalobcově námitce týkající se práce na Ukrajině žalovaný uvádí, že si v žádném případě nespletl Ukrajinu s Nigerijskou federativní republikou. Na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný vyslovil, že žalobce nemá v republice vybudované relevantní ekonomické vazby. Jeho údajná podnikatelská činnost v oboru velkoobchodu a maloobchodu může být realizována i v zemi původu žalobce, neboť není natolik specifická. Na podporu této argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, který se týkal stěžovatele z Ukrajiny. Z tohoto důvodu v citované pasáži z předmětného judikátu se objevuje název této země. Žalovaný do svého rozhodnutí převzal pasáž z tohoto rozsudku a pro větší přehlednost ji uvedl v uvozovkách a kurzívou. Ani tak zřejmě žalobce nebyl s to rozpoznat, že jde o citaci ze soudního rozhodnutí. Pro úplnost žalovaný doplňuje, že závěry přijaté ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, byť se týkaly cizince z Ukrajiny, lze analogicky uplatnit i na nyní posuzovanou věc. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 7 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení ústního jednání, jelikož s takovým projednáním věci žalovaný souhlasil a žalobce ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyslovil.
12. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu:
13. Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též správní řád) „*nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení „*nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.*“ Podle odst. 3 tohoto ustanovení „*pokud se důvod nicotnosti týká jen některého výroku rozhodnutí nebo vedlejšího ustanovení výroku, je nicotná jen tato část, jestliže z povahy věci nevyplyvá, že ji nelze oddělit od ostatního obsahu.*“
14. Podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění,*“

15. Podle § 170a odst. 1 věta třetí zákona o pobytu cizinců „Komise je nadřízeným správním orgánem ministerstva ve věcech, v nichž ministerstvo rozhoduje v prvním stupni a v dalších případech stanovených zákonem.“
16. Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:
17. Podle zprávy Vězeňské služby České republiky ze dne 3. 2. 2014 byl žalobce dvakrát omezen na osobní svobodě pobytem ve vazební věznici Praha – Ruzyně pro Obvodní soud pro Prahu 1 ke sp. zn. 7 T 70/2012 ode dne 10. 8. 2012 do 17. 10. 2012 a ke sp. zn. 44 T 56/2012 ode dne 25. 10. 2012 do dne 24. 1. 2013.
18. Podle sdělení Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 26. 3. 2014, byla na adrese pobytu žalobce provedena ve dnech 13. 3. 2014 v 11:00 hodin a 25. 3. 2014 v 15:15 hodin a v 18:10 hodin, opakovaná pobytová kontrola. Zjistila, že na domovních zvoncích a poštovních schránkách nebylo nalezeno jméno žalobce. Na místě vytěžená poštovní doručovatelka uvedla, že žalobce v místě pobytu nebydlí, zásilky jsou ukládány na poštovním úřadě, J. B. má hlášený pobyt na adrese H. n. 9, P. 3, což je adresa ÚMČ P. 3.
19. Ze sdělení Úřadu práce ČR, krajské pobočky pro hl. m. Prahu, ze dne 14. 5. 2014 vyplývá, že J. B., s adresou trvalého pobytu H. n. 9, P. 3, není vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, z poslední evidence ke dni 20. 10. 2005 byla sankčně vyřazena. Je vedena v databázi oddělení státní sociální podpory, pobírá přídavky na děti, a to C. B., r. nar. X, E. O., r. nar. X a další dítě bez uvedení křestního jména s příjmením O., r. nar. X.
20. Podle opisu rejstříku trestů fyzických osob ke dni 8. 6. 2015 v něm má žalobce celkem 5 záznamů, všechny Obvodním soudem pro Prahu 1, ve všech případech žalobci byly ukládány tresty podmíněné, z toho jeden byl amnestovaný, trestná činnost byla ve 2 případech pro drogovou trestnou činnost, v dalších dvou případech pro maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a v jednom případě pro vyhrožování, první odsouzení je z r. 2010, druhé z r. 2012, třetí z r. 2013 a zbylé dvě z r. 2014.
21. Ze systému CIS vyplývá, že dne 7. 4. 2008 podána J. B. žádost o rozvod. Pro nezaplacení soudního poplatku Obvodní soud pro Prahu 3 řízení zastavil.
22. Podle sdělení Úřadu Městské části, odboru sociálních věcí ze dne 22. 6. 2015, který provedl šetření k poměrům žalobce ve vztahu k nezletilým: 1) E. O., r. nar. X, 2) dítěti bez uvedení křestního jména s příjmením O., r. nar. X, 3) dítěti bez uvedení křestního jména s příjmením O., r. nar. X a 4) dítěti bez uvedení křestního jména s příjmením O., r. nar. X, se na jejich výchově nepodílel a nepodílí, a to ani finančně, děti nenavštěvuje a není s nimi v kontaktu. Matka dětí v únoru 2015 podala žalobu na popření otcovství k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, ve věci dosud nebylo rozhodnuto.
23. Podle živnostenského rejstříku ze dne 5. 8. 2015 má žalobce od 18. 8. 2014 oprávnění na předmět podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona pro činnost zprostředkování obchodu a služeb a velkoobchod a maloobchod.
24. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že z moci úřední dne 16. 6. 2015 zahájil cizinci řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro opakované pětinasobné odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 1, pro spáchání úmyslných trestných činů. K otázce opakovaného závažného narušení veřejného pořádku odkazuje na judikaturu, na rozsudky Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146; ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151; ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

112; ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2012, č. j. 7 Ca 5/2009.

25. K otázce dopadu rozhodnutí na soukromý život cizince správní orgán I. stupně uvádí, že cizinec získal povolení k trvalému pobytu dne 1. 2. 2007. Na území republiky žije manželka cizince J. B., cizinec je uveden jako otec 4 nezletilých dětí, jejichž matkou je jeho manželka. Vychází ze zprávy Městské části Praha 3, odboru sociálních věcí, ze dne 22. 6. 2015, jejíž obsah je soudem uveden níže. Konstatuje, že na území republiky nemá cizinec kromě manželky a nezletilých dětí žádné další rodinné či soukromé vazby, do nichž by mohlo rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhnout. K délce pobytu cizince na území uvádí, že byl zde 5x pravomocně odsouzený, přitom povinnost dodržovat zákony po celou dobu pobytu na území nepovažuje správní orgán I. stupně za splněnou. Zrušením povolení k trvalému pobytu není zakázán cizinci další pobyt v ČR, pouze odebráno nejvyšší možné oprávnění k pobytu a nic mu nebrání, aby požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění. Nezamezuje se tím cizinci v přístupu na trh práce, pokud by hodlal hledat pracovní uplatnění. Zrušením trvalého pobytu nejsou porušeny články Úmluvy o právech dítěte. Rozhodnutí z uvedeného důvodu proto nepovažuje za nepřiměřené, jež je vydané v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal cizinec odvolání.
26. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince nad rámec již uvedeného doplňuje, že cizinec své potomky nespecifikoval, vazby na ně považuje žalovaný za formální, pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí je považuje za irelevantní, ani tvrzení, že se o děti začal zajímat, cizinec nedoložil. Náhlý zájem ze strany cizince považuje i za účelový, vzhledem k okolnostem případu, neboť cizinec s touto argumentací začal až poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Podle obsahu trestních rozsudků byl cizinec minimálně v letech 2010-2014 nezaměstnaný, od 18. 8. 2014 má živnostenské oprávnění se sídlem adresy, na níž se podle opakovaně provedené pobytové kontroly nezdržuje. Cizinec není účasten v žádné obchodní společnosti, nevlastní nemovitost, na Českou republiku nemá žádné ekonomické vazby. Žalovaný k uvedenému odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, vydané v obdobných věcech. V dané věci podle žalovaného přitom převažuje veřejný zájem na dodržování veřejného pořádku, neboť žalobcovu integraci s ohledem na četnost jeho odsouzení do většinové společnosti považuje za minimální. Jelikož žalobce opustil svou původní vlast až ve svých 30-ti letech, s ohledem na znalost tamního jazyka a reálií, nebude cizinci návrat činit problém. Důvodem změny výroku rozhodnutí na výjezdní příkaz byla písařská chyba, jelikož správní orgán I. stupně odkázal na neaktuální časové znění zákona.
27. Městský soud v Praze z povahy věci se nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Soud shledal, že uvedenou vadou napadené rozhodnutí netrpí.

28. K obecně uplatněné námitce nicotnosti soud předně musí konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy bez souvislosti se skutkovými výtkami. Nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
29. Soud konstatuje, že nicotnost rozhodnutí vydaného ve správním řízení nastane, nebylo-li toto rozhodnutí vydáno věcně příslušným správním orgánem. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený tomu správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Nicotné může být rozhodnutí trpící vadami, které činí rozhodnutí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, popř. dále rozhodnutí trpící jinými vadami, pro něž nelze takové rozhodnutí vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu pak vyslovuje soud v rámci správního soudnictví postupem podle s. ř. s. Z judikatury Ústavního soudu lze odkázat např. na usnesení sp. zn. IV. ÚS 108/2000 a sp. zn. IV. ÚS 402/04 nebo nález sp. zn. III. ÚS 728/01, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, jež se zabývaly otázkou nicotnosti správních aktů.
30. Soud v dané věci předmětné rozhodnutí nepovažuje za nicotné. Odkazuje na shora citovaný zákon o pobytu cizinců, z jehož § 87l odst. 1 písm. a) jednoznačně vyplývá, že tím, kdo je oprávněn zrušit povolení k trvalému pobytu je Ministerstvo vnitra, které i v daném případě vydalo ve věci žalobce rozhodnutí jako správní orgán I. stupně, jímž žalobci zrušilo jeho trvalý pobyt. O žalobcově odvolání rozhodl žalovaný rovněž jako příslušný odvolací orgán ve smyslu shora citovaného § 170a odst. 1 věta třetí uvedeného zákona. Současně v dané věci soud nezjistil žádnou vadu, která by předmětné rozhodnutí činila vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, ani jinou vadu, pro kterou by je vůbec nebylo možné považovat za rozhodnutí správního orgánu.
31. K žalobcově námitce přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí ve vztahu k žalobcem uvedeným čtyř dětem a narození další dcery, soud konstatuje, že se jí dostatečně podrobně zabývaly oba správní orgány. Na str. 3 odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že *„v daném případě je nutno posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně zejména soukromý a rodinný život cizince. Správní orgán v rámci provedení dokazování do řízení a to jak z dostupných evidencí, Cizineckého informačního systému a Centrálního registru obyvatel a obsahu spisového*

materiálu, k osobě cizince zjistil, že povolení k trvalému pobytu získal dne 01.02.2007. Na území ČR žije manželka cizince B. J., nar. X, st. přísl. ČR. Podle údajů v Centrálním registru obyvatel je cizinec uveden jako otec celkem 4 nezletilých dětí, jejichž matkou je jeho manželka. Správní orgán si v rámci řízení vyžádal zprávu k nezletilým dětem cizince. Na základě uvedené žádosti obdržel správní orgán zprávu Městské části Praha 3 - odbor sociálních věcí ze dne 22.06.2015, ve které se uvádí, že cizinec se na výchově dětí nepodílel a nepodílí, a to ani finančně, děti nenavštěvuje a není s nimi v kontaktu, matka dětí podala v únoru roku 2015 žalobu na popření otcovství. Na území včera nemá cizinec kromě manželky a nezletilých dětí žádné další rodinné nebo soukromé vazby, do kterých by mohlo vydané rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhnout.“

32. Obdobný závěr zaujal i žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, v němž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ Žalovaný dále konstatoval, že „odvolatel ohledně svých soukromých vazeb nic bližšího neuvedl...údaje o jejich počtu (dětí, pozn. soudu) ani jejich jménech však jednoznačně nevyplývaly ani ze sdělení odvolatele, ani Centrálního registru osob, ani ze sdělení Úřadu práce České republiky, ani ze sdělení Úřadu městské části Praha 3, odboru sociálních věcí.“ Poté, co žalovaný cituje obsah zprávy ÚMČ Prahy 3, odboru sociálních věcí, ze dne 22. 6. 2015, uzavírá, že „vzhledem k této informaci a také s ohledem na to, že ani odvolatel v odvolání nijak blíže své potomky nespecifikoval, je zřejmé, že vazby na výše uvedené rodinné příslušníky jsou pouze formální, a pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tudíž i zcela irelevantní. Tvzení obsažené v odvolání, že se o děti nyní začal zajímat, není nijak doloženo. I kdyby bylo pravdivé, pak je vzhledem k okolnostem zřejmé, že by náhlý zájem o děti byl účelový, neboť by s ním odvolatel započal až poté, co bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí o zrušení jeho pobytového oprávnění.“
33. S uvedenou argumentací se soud ztotožňuje, neboť posouzením listinných důkazů, jež správní orgány měly v rámci správního spisu k dispozici, a které soud rovněž konstatuje výše, a to jak jednotlivě, tak ve svém celku, nelze ve vztahu k přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého života dospět k jinému závěru, než který učinil žalovaný.
34. Takový závěr nemohou ani v nejmenším ovlivnit žalobcem dodatečně až dne 19. 4. 2016 (tedy po lhůtě k podání žaloby) doložené listiny, jimiž je špatně čitelná kopie ručně psaných poznámek a kopie osmi poštovních poukázek ve prospěch J. B. za období 07/2015-11/2015, 01/2016 a 03/2016-04/2016 po částkách 1 000 Kč nebo 2 000 Kč, neboť pro soud nemají konkrétní vypovídací hodnotu. Žalobcem nebylo doloženo, za jakým účelem je jmenované posílal, a současně jmenovanou nebyl potvrzen jejich účel. Ostatně soudu ani žalobce nedoložil, co mu bránilo, aby uvedené kopie listin uplatnil již správnímu orgánu ve správním řízení, aby se takovým důkazem mohl správní orgán zabývat, resp. žalobce takový důkaz ani vůbec dříve nezmínil. K uvedeným částkám soud konstatuje, že i kdyby to bylo od žalobce „výživné“ na děti, pak takováto částka, nízká pro měsíční potřeby čtyř dětí, které nesou žalobcovo příjmení, rozhodně by nebyla dostačující. K tomuto nelze opomenout, že uvedené částky se vztahují výlučně k období, v němž správní orgány vydaly obě rozhodnutí. Takovýto důkaz rozhodně neosvědčuje žalobcovo tvrzení, že „na své děti přispívá každý měsíc“. Soud je proto považuje za irelevantní.

35. K uvedené dílčí námitce lze uzavřít, že pro posouzení přiměřenosti výkonu rozhodnutí a práv žalobce na rodinný život žalovaný relevantně upřednostnil ochranu společnosti, majetku a veřejného pořádku, oproti osobním právům již pětkrát (ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) odsouzeného žalobce, jak mělo na mysli též usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013 nebo sp. zn. I. ÚS 3721/12. Vůči žalobci soud považuje takový postup správního orgánu za adekvátní vzhledem k cíli, jímž je ochrana veřejného pořádku. Ochrana práv jednotlivce v tomto případě nemůže přehlížet práva ostatních, resp. musí uvážit, že jeho práva jako osoby opakovaně trestně odsouzené, rovněž začínají a končí tam, kde nastupují práva druhých, která požívají ochrany mimo jiné i prostřednictvím institutu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
36. K námitce žalobce týkající se případné žádosti o jiný druh pobytového oprávnění soud uvádí, že správní orgán I. stupně na str. 3 rozhodnutí konstatoval, že *„skutečnost, že je cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu mu nijak nebrání v tom, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, byť pro jeho osobu ne tak výhodného, jako je povolení k trvalému pobytu.“* Žalovaný k uvedenému na str. 5 napadeného rozhodnutí doplnil, že *„rozhodnutí nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi odvolatele a Českou republiku. Je mu pouze zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vysloven nebyl.“*
37. K tomuto soud uvádí, že správní orgány v konstatovaném vyjádřily žalobci, že má možnost pobyt realizovat podle jiného typu pobytového oprávnění. Otázka zkoumání a úvah o případném kladném či záporném vyřízení žalobcovy budoucí případné žádosti o jiný druh pobytového oprávnění, popř. domněnky, jak by případné řízení dopadlo, není předmětem přezkumu tohoto řízení. K nastolené námitce lze uzavřít, že žalobce si zásah do stávajícího statusu přivodil sám svým předchozím úmyslným protizákonným jednáním, za něž byl nikoli jedenkrát jako excus, nýbrž opakovaně pravomocně odsouzen.
38. K námitce týkající se kontaktu mezi Českou republikou a Nigérií lze uvést, že správní orgán I. stupně se tímto zabýval v posledním odstavci na str. 4 rozhodnutí, a to zejména ve vztahu dodržení Úmluvy o právech dítěte, konstatuje zde i omezení se závěrem, že *„zrušením trvalého pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.“* Žalovaný kontakty s dětmi zmiňuje v posledním odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí *„tvrzení obsažené v odvolání, že se o děti nyní začal zajímat, není nijak doloženo. I kdyby bylo pravdivé, pak je vzhledem k okolnostem zřejmé, že by náhlý zájem o děti byl účelový, neboť by s ním odvolatele započal až poté, co bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí o zrušení jeho pobytového oprávnění.“*
39. I v uvedené námitce se soud ztotožňuje se správními orgány, že žalobcem projevovaný zájem o kontakt s dětmi je ryze účelový. Žalobce dříve v průběhu správního řízení děti nezmínil, nejmenoval je, kontakty s nimi nedoložil, nespecifikoval, kdy, a jak často se setkávají, při jakých příležitostech, jak kontakty probíhají, žádný hmatatelný důkaz o tom nedoložil, současně jeho zájem časově zapadá až do doby rozhodnutí správních orgánů, jak je též shora popsáno. Za uvedeného stavu takto žalobcem obecně tvrzený kontakt zpřetrhání vazeb mezi ním a dětmi způsobit nemůže.
40. K poslední námitce týkající se výkonu práce na Ukrajině se soud rovněž ztotožňuje se žalovaným. Žalovaný v prvním odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí uvádí, že *„...Komise odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35, dle něhož „tvrzení stěžovatele o nemožnosti realizace jeho rodinného života v zemi původu lze spíše dovodit, že se obává ekonomických potíží. Uvedl-li, že tvrzení žalovaného i*

městského soudu že by pracovní aktivitu mohl vyvíjet v zemi původu, je projevem jejich libovůle, nelze s ním souhlasit. Stěžovatel netvrdil žádná zdravotní či jiná omezení, která by mu bránila vykonávání práce v zemi původu; pokud může pracovat na území ČR jako stavební dělník, pak mu principiálně nic nebrání vykonávat obdobnou práci i na Ukrajině. Případná obtížnější situace na trhu práce v zemi původu, či rozdílná výše výdělků, jsou sice z pohledu zájmů stěžovatele racionálními a pochopitelnými důvody, pro které chce setrvat na území ČR, z hlediska podmínek pro správné vyhoštění jsou nicméně irelevantní.“ Citovaný text kurzívou podtrhl soud, jelikož tuto pasáž žalovaný citoval s písmem kurzívou i ve svém odůvodnění. Část věty bez souvislostí, již namítá žalobce: „*nic nebrání vykonávat obdobnou práci i na Ukrajině*“, byla žalobcem, pro soud bezdůvodně, vyňata z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým žalovaný poukazoval na podobnost tamní věci. Namítaná záměna území Nigérie za Ukrajinu je proto rovněž irelevantní.

41. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. října 2018

JUDr. Jan Ryba v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předseda senátu